

Proč chodíme do školy?

Nepovinná školní docházka. Paráda! Celé dny volno plné aktivit, které mě baví. Úžasná je představa, že si můžu vstát, v kolik hodin se mi jen zachce. Dopoledne místo sezení ve škole strávím procházením butiků, obchodů s obuví, kabelkami nebo doplňky. Něco mi koupí rodiče, na něco mi vystačí kapesné. Můžu chodit ke koním každý den, když se nemusím učit. A nebo... nebo ob den, abych také stíhala chodit ven s kamarádkami. Když je ošklivé počasí, zahráji si pár her na počítači. Občas zajdu do kina na pěkný film. Vůbec se nemusím stresovat, jestli budeme psát písemku a já se dobře připravila, nebo jestli jsem nezapomněla nějaký úkol.

Ale jak dlouho mě to bude bavit? V obchodech je pořád stejné zboží. Když už si něco koupím, vrácené peníze si nedokážu přepočítat, však prodavačky určitě nešidí. Nemohly by se ale třeba jen splést? Hry při stálém opakování přestanou být zábavné a s kamarádkami si přestanu mít o čem povídat. Po čase si asi najdou i brigády, které budou mít jako studenti výhodněji zaplacené. Začneme se vídat čím dál méně. Celé dny budu jen sama, žádní kamarádi, žádné společné zážitky. Nuda.

A co až mi bude osmnáct? Kapesné od rodičů už nedostanu, ale práci seženu jen těžko. Pro lidi se základním vzděláním asi moc velká nabídka není. A jejich plat vystačí sotva na nájem na ubytovně a jídlo. Už se nebudu moct pěkně oblékat, na ježdění na koni budu jen se smutkem vzpomínat. Kde bych asi vzala na drahé kurzovné. Našetřím vůbec na počítač, abych si mohla aspoň zahrát nějakou hru? A co televize, pračka, lednička...?

Mohla bych si najít přítele, který by mě živil. Jenže jak dlouho by se mnou byl rád, když bych si nedokázala povídat o ničem jiném, než jak je těžké sehnat peníze a jaká je to v práci otrava, pořád stejná činnost někde u pásu nebo při uklízení. Jak dlouho by ho bavilo všechno za mě platit? K počítači bych se dostala jen na pár chvil v knihovně, abych si prohlédla nabídky pracovního úřadu a přečetla, jakých úspěchů dosáhli mí bývalí kamarádi, kteří zvolili chození do školy – právník, lékař, vědec, programátor, magistra v lékárně. Oblečení bych nosila, dokud by se na mě nerozpadlo.

Nebo bych mohla zůstat bydlet u rodičů. Starali by se o mě. Ale musela bych pořád poslouchat, respektovat že nejsem ve vlastním, podřizovat se jejich pravidlům. Také žádná lákavá představa. Den za dnem pořád to samé, práce nebo možná radši dvě, abych aspoň něco vydělala, tím pádem žádný volný čas, vyspat se a znovu. Žádné opravdové kamarádky, kdo by kamarádil s hlupákem, žádný přítel, žádná rodina a děti. Ani vlastní byt nebo dům, auto, dovolená nebo výlet, žádná slušná životní úroveň.

Nepovinná školní docházka, nebylo by báječné tohle volno využít? Myslím, že nebylo. Není správné nemyslet na budoucnost, žít jen přítomností bez ohledu na následky.